לא יאכל עד אשר יטהרים ואוקימנא לעיל מיניה בתרומה הכתוב מדבר – דתרומה נפקא לן מאיש איש מזרע אהרן ומיהו מלינו למימר דאילטריך

עה.

מגע תרומה נינהו האי לא תגע באכילה איירי כדאמר

למכתב נמי גבי יולדת משום דהותרה

מכללה כדאמר בסמוך אבל קשה דהך דרשא לא אמיא לא כריש לקיש

ולא כרבי יוחנן דבפרק כל הפסולין

(זבחים לג: ושם) דריש ר"ל לא תגע

אוהרה לטמא שאכל את הקדש

ומדאפקי׳ בלשון נגיעה מפיק אזהרה

לנוגע בקדש ומרבויה דבכל הזהרה

לאוכל לפני זריקה ולאזהרה לאוכל

תרומה לא מוקי לה כלל אלא מפיק לה מאיש איש ור' יוחנן מוקי לא תגע

אזהרה לנוגע בתרומה אבל לאוכל

לא מוקי ותירץ ה"ר אפרים דהכא דמוקי לה אזהרה לאוכל תרומה היינו

למאן דמוקי קרא דאיש איש מזרע

אהרן בוב בעל שלש ראיות ועד אשר

יטהר עד דמייתי כפרה ולקדש כדאמר

בסמוך וח"כ אזהרה לאוכל תרומה

לא נפקא אלא מהכא ואע"ג דהכא

פריך למאן דמוקי ההוא קרא בזב בעל שתי ראיות מ"מ פריך שפיר

דהא איכא מאן דמוקי לה בתרומה

אע"ג דגיורת ושפחה לאו בנות מיכל

תרומה נינהו ואע"ג דבקדשים מלריך

תרי קראי חד בזב וחד ביולדת גבי

תרומה לא לריך כיון דכבר חזינן דבאכילת קדש זב ויולדת שוין ועוי"ל

דתרומה דלא תליא בכפרה לא בעי

תרי קראי לוב ויולדת אלא דוקא

לקדש שלריך להממין אכפרה: דאי מעד אשר ישחר לא ידענא

במאי. אי יטהר בטבילה לחודה אי

בהערב שמש כתב רחמנה ובה השמש

וטהר בתר כי אם רחץ בשרו במים

לאורויי דעד אשר יטהר דלעיל

בטבילה והערב שמש קאמר ואי כתב

רחמנא עד מלאת דהיינו נמי הערב

שמש ה״א דבלא טבילה קאמר דבכולה

פרשתא לא כתיב התם טבילה כתב

רחמנא עד אשר יטהר דמשמע טבילה

כדמפרשי קראי בתריה ואי כתב

רחמנה ובה השמש ולה כתב עד

מלאת הוה אמינא ה"מ דלאו בר

כפרה וליכא למימר נמי דלכתוב ובא

השמש ועד מלאת דעד אשר יטהר

אינטריך לאזהרה לטבול יום דלאו

בר כפרה ואי כתב רחמנא עד אשר

יטהר ועד מלאת ולא כתב ובא השמש

הוה אמינא דעד אשר יטהר בטבילה

לחודה במידי דלאו בר כפרה והערב

שמש במידי דבר כפרה כתב רחמנא

ובא השמש א"נ ובא השמש וטהר

אינטריך לטהר יומא כדאיתא בריש

מכות יד: שבועות ז., त) (तरत पर: अदायात त.
ट दरवाण करते, छ) तदात
पर. 1 हदाउ (६.; ४) [(घर्ष त.)
(१:), ४) [(घरण त.),
(१) [(घरण त.),

תורה אור השלם ו. ושלשים יום ושלשת מים תשב בדמי טהרה בָּכְל לְדֶשׁ לֹא תִגְּע וְאֶל הַמִּקְרָשׁ לֹא תִגָּע וְאֶל הַמִּקְרָשׁ לֹא תָבֹא עַד מלאת ימי טְהָרָה:

ויקרא יב ד ויקרא יב ד 2. וְכֹל אֲשֶׁר יִפּל עְלָיוּ. ַבּי בְּלִי בֶּלֶּ מַהֶּם בְּמֹתֶם יִטְמָא מִבְּּל בְּלִי עֵץ אוֹ בָגֶד אוֹ עוֹר אוֹ שָׁק בָּל בְּלִי אֲשֶׁר יַּעֶשֶׁה מְלָאכָה בְּהֶם נֵעשָׂה מְלָאכָה בְּהֶם בַּמַיִם יוּבָא וְטְמֵא עַד :הֶעֶרֶב וְטָהֵר

ויקרא יא לב

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מהכח נפקח דתניא נכל קדש: טבולת יום ארוך לטומאת לידתה הס"ד:

תום' חד מקמאי

. ת"ר איזהו פצוע דכא כל שנפצעו ביצים שלו ואפילו א' מהם ואפילו נמוקו ואפילו חסרו אר״י בנו של ר' יוחנן בן ברוקה שמעתי מפי חכמים בכרם ביבנה כל שאין לו אלא ביצה א' אינו אלא כסריס ישמעאל והלכתא כת"ק דאמר אפילו אחת מהן דלא פליגי אהדדי כלל ואיתא להא [ואיתא להא] את ופצע א' מהת פסול מידי דהוי אכליות שאם ומלו הכליות כשרה ואת לקתה בכוליא א' טריפה:

מוסף רש"י

התרומה. לרבות לרבות התרומה. שאסורה לטפול יום, כגון יולדת בימי טוהר שלה שהיא טפולת יום ארון, שאין לה הערב שמש עד מלאת ימיה שמביאה למחר כפרתה (שבועות ז.) שמשטבלה לסוף ימי טומאה עד מלאת ימי טהרה שלה טבול יום ארוך טיסרה שנה טבונ יום חרוך היא, שהרי אינה ראויה להביא כפרה עד יום שמונים ואחד, אלמא לא הוי הערב שמש דילה עד שקיעת החמה דשמונים

והכתיב בכל קדש לא תגע בההיא פרשתא ואמר מר במסכת מכות והכתיב בכל קדש לא תגע לרבות את התרומה. אע"ג דבנות סג א מיי פיים מהלי מסכר ומוסב ממוחל משבי ומוסב (דף יד:) בכל קדש לרבות התרומה דאסורה בה כל ימי טוהר שהיא טבולת יום 🌝 לטומאת לידתה: ו**חלהא קראי בהרומה**. בקדשים בסמוך דלא חגע אוהרה לאוכל ותימה דלמה לי קרא הא אוהרה

דבר השוה בזרעו של אהרן ובא

השמש וטהר עד מלאת ימי טהרה:

לא ידענא במאי. איזהו היא גמר

טהרתו דעל כרחך גמר טהרה

משמע: ה"מ היכח דלחו בר כפרה.

דהא כולה ענינא בבעל ב' ראיות

ומלורע מוסגר וטמא שרץ ומת

משתעי: כתב רחמנה עד מלחת.

דאפי׳ יולדת דבת כפרה היא טהורה

בהערב שמש: והאי עד אשר יטהר

עד דמייחי כפרה. ועל כרחך בקודש

מוקמת לה דהא כתיב קרא אחרינא

ובא השמש וטהרים דמוקמת ליה

בתרומהש: מרי קראי. עד אשר יטהר

וכפר עליה וטהרה בקדשים למה לי

לאשמועינן דעד דמייתי כפרה:

מרובה טומחתה. שמנים יום לחכילת

תרומה וקדשים: יולדת הותרה

מכללה שרואה דם וטהורה לבעלה

אבל זב לא הותר מכללו דכל כמה דלא פסיק טמא: במים יובא וטמא עד

הערב. ע"כ לתרומה איירי מדבעי

הערב שמש למה לי חיפוק לי מובא

השמש וטהר: לנגיעה. דקרא דלעיל

באכילה משתעי כדכתיב (ויקרא כב)

ואחר יאכל מן הקדשים והאי קרא

בכלים משתעי דנגיעה בעלמא היא

ואשמעינן כלי וה"ה לאדם טבול יום

לא יגע בתרומה: וטמא. במים

יובא וטמא אף לאחר ביאת המים

קראו טמא: יכול לכל. הוי טמא

ת"ל וטהר מדלא כתיב ויטהר משמע

דאמעיקרא קאי קודם הערב שמש:

ואי בעים אימא נגיעה דפרומה.

לטבול יום מהכא נפקא דתניא בכל

קדש לא תגע אזהרה לאוכל שלא תאכל

בתרומה כל זמן שהיא טבולת יום

ארוך: נטילת נשמה. הבא למקדש

טמא בכרת שנא' (במדבר יט) ונכרתה

כי את מקדש ה' טמא: אף קדש

דבר שיש בו נטילת נשמה. דהיינו

אכילה בטומאה שהוא גבי קדש בכרת

ואוכל תרומה בטומאה במיתה דכתיב

(ויקרא כב) ומתו בו כי יחללוהו:

לגיעה כחכילה. החסור לחכול חסור

ליגע: מאן סנא משחמרם לביאה

פסולה אכלה. דקתניי ואם לא ידעה

משנעשה פלוע דכא הרי אלו יאכלו

אע"ג דמלפה ומשתמרת לביאתו:

במחלוקת שנויה. בפרק הבא על יבתת (לעיל נו:) אלמנה לכ"ג גרושה

וחלוצה לכהן הדיוט מן האירוסין לא

יאכלו בתרומה רבי אלעזר ורבי

שמעון מכשירין: נפלעו. כמו פלע

(שמות כא) מכת חרב וסכין: נמקו.

מחמת מכה נמקו והוקטנו מאליהן:

והכתיב יבכל קדש לא תגע אאלרבות התרומה אלא קרא מילי מילי קא חשיב ותלתא קראי בתרומה למה לי צריכי דאי מעד אשר ימהר לא הוה ידענא במאי כתב רחמנא ובא השמש ומהר ואי כתב רחמנא ובא השמש יה"מ דלאו בר כפרה אבל דבר כפרה אימא עד דמייתי כפרה כתב רחמנא עד מלאת ואי כתב רחמנא עד מלאת הוה אמינא אפילו בלא מבילה כתב רחמנא עד אשר ימהר ולהך תנא דפליג עליה דתנא דבי ר' ישמעאל דאמר בזב בעל ג' ראיות ובמצורע מוחלם הכתוב מדבר והאי עד אשר ימהר עד דמייתי כפרה תרי קראי בקדשים ל"ל צריכי דאי כתב רחמנא ביולדת משום דמרובה מומאתה אבל בזב אימא לא ואי כתב רחמנא בזב דלא הותר מכללו אבל יולדת אימא לא צריכא במים יובא וממא עד הערב למה לי א"ר זירא ילנגיעה דתניא ושמא יכול לכל ת"ל ושהר אי ושהר יכול לכל ת"ל וממא הא כיצד כאן למעשר יכאן לתרומה ואיפוך אנא מסתברא כי היכי דחמירא אכילה דתרומה מאכילה דמעשר ה"נ חמירא נגיעה דתרומה מנגיעה דמעשר ואיבעית אימא נגיעה דתרומה מהכא נפקא (מ) יבכל קדש לא תגע יאזהרה לאוכל או אינו אלא לנוגע ת"ל בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא מקיש קדש למקדש מה מקדש דבר שיש בו נמילת נשמה אף קדש דבר שיש בו נמילת נשמה ובנגיעה נמילת נשמה ליכא והאי דאפקיה בלשון נגיעה הכי קאמר נגיעה כאכילה: פצוע דכא וכו': מאן תנא משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה א"ר אלעזר במחלוקת שנויה יורבי אלעזר ורבי שמעון היא ר' יוחגן אמר סורבי אפי' תימא ר' מאיר שאני הכא שכבר אכלה ור' אלעזר ∞שכבר אכלה לא אמרינן דאי לא תימא הכי בת ישראל שנשאת לכהן ומת בעלה תאכל שכבר אכלה ורבי יוחנן יהתם פקע קנייניה הכא לא פקע קנייניה: איזהן פצוע: תנו רבגן ייאיזהו פצוע דכא כל שנפצעו ביצים שלו ואפילו אחת מהן ואפי' ניקבו ואפילו נמוקו ואפילו חסרו אמר רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה שמעתי מפי חכמים בכרם ביבנה כל שאין לו אלא ביצה

אחת אינו אלא סרים חמה וכשר סרים חמה

ברכות (דף ב.): נגיעה דתרומה לא מוליד והא ההוא גברא דסליק לדיקלא מהכא נפקא. תיתה לר"י כיון וחרזיה דמהכת נפקח אם כן תקשה לן כדמעיקרת במים יובת וטמת עד הערב וטהר למה לי ועוד דבפ׳ ואפילו חסרו. כל שהוא: בכרס. שהיו יושבים שורות אלו הן הלוקין (מכות דף יד:) משמע דהך ברייתא דמוקמינן הכא לנגיעת תרומה דבקודש מיירי דמייתי מינה סייעתא לריש לקיש דמוקי האי קרא דבכל קדש לא תגע לאכילה דקדש ונגיעה דקדש ונראה לר"י דה"נ בקדשים מיחוקמא ואחא לשנויי דלא נימא

שורות ככרס הנטוע שורות שורות: סרים חמה ס"ד. הא סרים חמה בידי שמים (הוא) מחמת חולי והאי לאו חולי הוא: כסרים חמה וכשר. דלה הסרה תורה הלה פצוע ודך וכרות: וחרזיה

ואיפוך אנא דכי היכי דגבי קדש החמיר בנגיעה כבאכילה הכי נמי גבי תרומה: בדות שפכה כל שנכרת הגיד. תימה לר"י דאמאי נקט פליעה בבילים וכריתה בגיד הא אמרי׳ בגמרא פלוע בכולן דכא בכולן כרות בכולן ואמר ר"י דמשום דגיד

ם"ד אלא הרי הוא כסרים חמה וכשר וניקב

על ידי כריתה שופך דבלה כריתה מקלח נקט כרות שפכה בגיד: ביכובו. וה"ה אפילו אחת מהן: שאין דו אדא ביצה אחת אינו אדא כסרים חמה וכשר. תימה דהה אמר מר כל שנפלעו ביציו ואפילו אחת מהן וליכא למימר דהכת בידי שמים דחם כן אפילו שניהן נמי כדאמרינן בסמוך גבי פלוע דכשר בידי שמים ומסחמת הוא הדין כרות ועוד דבידי אדם נמי הא חזינן כמה בני אדם שכורתין מהן בילה אחת ומולידין ולא מסתבר לומר לא וחזר על בניהם מאין הם

יש בן אלעזר ורבנן וי"ל מ אכלה ור' אלעזר סבר ר של שור לא אית ליה שנאמר משום שכבר אכלה כמו לרפי יוחנן דית אית ליה דשכבר אכלה מהני דכיון שאכלה בהיתר קודם שנפלע איכל ואחר שנפלע (אחר בעפלע ואפע"ג) [כיון] דעשאת כבר אפילי לר"א אית לדלה ור" דלגבי [אמילה] כולי האי לא אמרינן שיועיל שכבר אכלה אבל ס"ל שפיר שיועיל לשויוה כמו יש לו האסיל במקום אחר אים והשתא ניחא דקאמר לעיל שאני החם שכבר אכלה והוי כמו יש להאסיל במקום אחר א):

א) לפי המבואר שם בסוגיא נראה דצ"יל כאן בחום" אבל ס"יל שפיר דלא חשיב יש לו להאכיל במקום אחר כיון דאינו מאכיל ע"י מעשה של עכשיו אלא ע"י שכבר אכלה וכ"ה בחום' לעיל (דף נ"ו) ד"ה אביי.

הלכה ד: םד ב ג מיי׳ פ״י מהלכות אבות הנוומאה הלב׳ א והלכה ג: איסורי ביאה הלי זי סמג לאוין קי טוש"ע

אה"ע סימן ה סעיף ו:

תוספות ישנים והא כתיב בכל קדש לא תגע לרבות את התרומה דאינה אוכלת בתרומה. תלמודא מדפריך תלמודא הכא מיניה דאי בנגיעה לא הוה פריך תלמודא מיניה שהר גיורת ושפחה אין קפידא בנגיעתם אלא ודאי סבר נגגיעמם חנח ודחי סבר רבה דבאכילה מיירי. וגם נגיעה מפיק תלמודא לקמן מהכא מדאפקיה בלשון נגיעה וקשה דא"כ לא סבר רבה לא כר' יוחנן ולא כר רבה כח כרי יוחנן ונח כרים לקיש דרבי יוחנן מוקי להאי קרא לנגיעת תרומה ולאכילת קדש ולריש לקיש אלטריך קרא לאוכל בשר קדש ולנגיעתו ואומר ה"ר פרים דסבר שפיר לקיש דמוקים קרא לאוכל בשר קדש ומבכל מפיק אוכל במרומה ואף לר' יוחנן נוכל לומר כן ודוחק. ועוד תירן דהא משמע התם דמפקינן אכילה דתרומה מבקדשים לא יאכל עד מכקושים לנו ימכל עד שיטהר (ויקרא כב ד) וא"כ י"ל דסוגיא דהתם הויא כמ"ד בוב בעל שתי ראיות הכתוב מדבר ור"ל עד שיטהר עד שיעריב שמשו. וחיירי בתרומה ובכל קדש ומייני במדומה זבכנ קדש לא תגע (ויקרא יג ד) לאכילת קדשים אבל סוגיא דהכא אתיא כמ"ד בזב בעל ומאי עד אשר יטהר עד אשר יביא כפרתו. וא"כ משר יצים כפונטו. ומייכי מיירי קרא [דבקדשים לא יאכל] בקדשים אבל לא בתרומה ובכל קדש לא תגע לרבות את התרומה ואע"ג דהכא איירינן לתנא דבי רבי ישמעאל דאמר בוב בעל שתי ראיות הכתוב מדבר. מ"מ מוכח תלמודא דמלינן נר כנ בנוכנו המני קחני שהרי למימר מילי מילי קחני שהרי למ״ד בזב בעל ג׳ ראיות נמי ל"ל כן דתקשי לדידיה הא כתיב בכל קדש וכרי ולכייך לו לחכץ מילי מילי קחני וה״ל נימא מילי מילי קחני: ואיפוך אנא וא״ה ומאי ס״ד הלא אסיקנא לעיל דתרומה מחפ"ז ונראה לרבינו נתנאל לומר מרומה חמורה משום לומר מרומה חמורה משום איכא מיתה דבתרומה באוכלה בטומאת הגוף ובמעשר ליכא אבל גבי נגיעה שמטמא גוף המעשר חמיר טפי מעשר מחרומה שהאוכל מעשר בטומאת עלמו לוקה דאיכא ביה לאו והאוכל תרומה בטומאת עלמה ליכא אלא עשה ואין להקשות כיון דנגיעה תהא אסורה במעשר היכי מלינו למימר שתהא אכילה מותרת י"ל כגון שתחב לו חבירו בבית הבליעה: ורבי אלעזר שכבר אכלה לא אמרי׳. וא״ת היכי רבא לעיל בפרק הבא [על במתון (ט.) שאני התם אכלה הלא הכא קאמר דרבי אלעזר סבר שכבר אכלה לא אמרינן ולעיל קאי ארבי אלעזר שאמר פלוע דכא כהן שקדש כו' באנו למחלוקת